Enderrock | Anna Tisora | Actualitzat el 20/10/2020 a les 11:00

Els ponts que vola Atlàntic

El grup valencià presenta el segon àlbum després de quatre anys de silenci discogràfic

Atlàntic | Susana Godoy

Quatre anys després del debut d'**Atlàntic** amb *1976* (Josep Bartual Roig, 2016), el grup acaba de presentar un segon àlbum de deu cançons íntegrament en valencià sota el títol *Volem els ponts* (Josep Bartual Roig, 2020). Banyades de pop-rock i un punt essencial d'improvisació, les noves melodies del quartet desprenen un aire fresc que, alhora, arriba carregat de conscienciació social i personal. Parlem amb ells sobre aquest nou projecte.

Durant l'interval temporal entre disc i disc, dos dels membres d'**Atlàntic** -companys de banda i també de vida-, han sigut pares de dues criatures. "Una té quatre anys i l'altra vuit mesos, en el naixement de la gran vam llançar el primer àlbum i ara, amb la segona, hem tret aquest nou disc", explica el cantant del grup, Josep Bartual. Així doncs, els quatre integrants del projecte van posar-se d'acord a l'hora d'engendrar aquest nou treball, que es va acabar encaixant en un procés relativament fugaç: "Va coincidir que tots teníem més o menys disponibilitat i ens hi vam posar. En realitat va ser un procés curtet, ja que és un disc gravat pràcticament en directe i sobretot fruit de les improvisacions al local d'assaig."

Els músics d'**Atlàntic** venen de València ciutat, de Benetúser, d'Itàlia i de Poble Nou, esdevenint aquest darrer el punt neuràlgic de l'agrupació. "Som tots superamics i això ens facilita la feina, hi ha molta química entre nosaltres", assegura el músic. Tanmateix, *Volem els ponts* es va enregistrar en format trio, ja que un dels membres estava lesionat durant els dies de gravació.

Pel que fa a l'estil que els caracteritza i als referents que els nodreixen, el grup ho té clar:

"Bevem d'influències de power-pop i pop-rock, sobretot de la dècada dels 90, és la música que a tots ens agrada i amb la que ens sentim més identificats".

A nivell lletrístic, la banda valenciana agafa una direcció visiblement quotidiana, desenfadada i transparent. Queda palès en cadascun dels temes que "la vida real és el que ens inspira i és per això que el disc té un contingut lleugerament social. No ens agraden gens les coses tal com estan.", diu taxativament la banda. Tot això també queda reflectit en el nom del disc, ja que *Volem els ponts* té, com bé explica Bartual, un doble significat: "Per una banda, volem induir a la reflexió de poder volar d'un cantó a l'altre, trencar fronteres i conèixer món, altres cultures, etc. Per l'altra, també fa incís a la impotència, les ganes de volar-ho tot que ens envaeixen a vegades."